(78)

அமரத்துவம்

முத்துக்குமாரசாமி வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இந்தப் பூங்குளம் கிராமத்திலிருந்து போய், ஆகப் பெரிய மனுஷராகி, ஓய்வு பெற்று, தான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தின் பொன்விழாக் கொண்டாட் டத்தில் கலந்து கொள்ளவந்திருந்தார் அவர். பூங்குளம் முத்துக் குமாரசாமியை அறியாதவர் யார் இருக்க முடியும்? பத்திரிகை படிப்பவர் அத்தனைப் பேருக்கும் அவர் பரிச்சயமாய் இருப்பாரே! மாநில முதலமைச்சர்கள் பின்னால் அல்ல அவர்களுக்குச் சமமா அமர்ந்துகொண்டு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும் படம் எல்லாம் தமிழ், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் வந்திருக்கிறதே! அரசு வேலைகளில் மிக உச்சம் எதுவோ அந்தச் சிகரங்களையெல்லாம் ஏறிப் பார்த்தவர் அவர். தென் மாவட்டங்களில் ஜாதிக் கலவரமா, மாநிலங்களுக்குள் தண்ணீர் பற்றிய தாவாவா, கூப்பிடு முத்துக் குமாரசாமியை என்ற ஒரு சொல்லடையே ஏற்பட்டிருந்தது. பொது வாகக் கமிஷன்கள் பிரச்சினைகளை மறக்கடிக்கவும், மழுங்கடிக்கவும் தானே போடப் படுகின்றன. முத்துக்குமாரசாமி கமிஷன்கள் அனைத்தும் குறித்த காலத்துக்கு முன்பே தன் பணியை முடித்து விடுவதில் புகழ் பெற்றவை.

மாலை, சூரியன் அஸ்தமிக்கிற நேரத்தில் தான் முத்துக் குமாரசாமியைப் பார்க்க போனேன். வெள்ளாளத் தெருவின் முதல் தெற்குப் பார்த்த வீடு அவருடையது. ஹ்யூமும் மற்றும் சில சுதேசி களும் சேர்ந்து காங்கிரஸ் மகா சபையைத் தோற்றுவித்த கொஞ்ச காலத்துக்குள் கட்டப்பட்ட காரை வீடு அது. வீட்டைப் பார்க்கை யில் வயசான பசு, சைக்கிள், பழைய பிளைமவுத் கார் ஞாபகத்திற்கு வரும். வீட்டு வாசல்படிக்கு இருபுறமும் விசாலமான திண்ணைகள், முட்டைப்பால் விட்டு இழைத்த வழுவழு திண்ணை. திண்ணை ஒன்றில், கை வைத்த பனியனும் நாலு முழக் கதர் வேஷ்டியில்,

ஆசனம் இட்டாற் போல் காலைக் குறுக்காகப் போட்டுக் கொண்டு, பக்கத்துத் தட்டங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த வறுத்த வேர்க் கடலையை உடைத்து நிதானமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார் அவர். என்னைப் பார்த்ததும், 'வா, வா... வைத்தி, உன்னைத்தான் நினைச்சுக்கிட்டு இருந்தேன். சித்த நாழில நீ வரல்லைன்னா, நானே உன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டிருப்பேன்" என்றார், உற்சாகமாக.

"இந்தக் கோலத்தில் அண்ணாவைப் பார்க்க எப்படியோ இருக்கு. பேண்ட்டும் சட்டையுமா, பெரிய மனுஷாளோட இருந்ததையும் பார்த்துட்டு, இப்படிக் கிராமத்து நாட்டாமைக்காரர் மாதிரி திண்ணையில் வச்சுப் பார்க்கிறது ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கு."

அவர் குனிந்து தன்னையே ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டார். "இதுதான் அசல். அதெல்லாம் தான் வேஷம்" என்றார் சிரித்தபடி. ஒரு கொத்து வேர்க்கடலையை அள்ளி என் முன் வைத்து, "சாப்பிடும்" என்றார்.

"அண்ணாவுக்கு வயசாயிடுச்சு. தலை மீது முள்ளு மாதிரி. மீசை கூட வெள்ளைச் சீப்பு மாதிரி வெளுத்துப் போச்சு..."

"ஆகாதா பின்னே? வயது அறுபதுக்கு மேலே ஆச்சே... நீ என்னமோ, சின்னப் பிள்ளையாட்டம் பேசறயே.. உனக்கும் நாப்பது ஆயிருக்குமே. சுதந்தரத்துக்குப் பின்னாலே பிறந்தவன்தானே நீ..."

வேர்க்கடலை பதமாக வறுபட்டிருந்தது. வேர்க்கடலை வறுப்பதில் மிகுந்த பக்குவம் தேவை. கொதி கூடப் போனாலும் கடலை தீயும். குறைந்தாலும் பச்சை வாடை வீசும். சொன்னேன்.

"பின்னே?" அம்மா பண்ணதாச்சே. பெண்களோட கை வரிசையை வேர்க்கடலை வறுத்துப் பார்க்கணும்னு சொல்லுவாங்க. அதுல, அவங்களோட நிதானம் வெளிப்பட்டுப் போகும். அந்தக் காலத்தில் பெண் பார்க்குற சடங்குல, பெண் பிடிச்சிருக்கா, சொத்திருக்கா, பாடுமா, ஆடுமான்னெல்லாம் பார்க்கிறதில்லை. ஒரு படி வேர்க்கடலையைக் கொடுத்து வறுக்கச் சொல்றதுதான் எங்க குடும்ப வழக்கம். அதுல பெண்ணோட சாமர்த்தியம் வெளிப்பட்டுப் போயிடும்..."

வாழ்க்கை அனுபவங்களை இப்படி மைசூர்பாக் மாதிரி அறுத்துத் துண்டாக்கிக் கொடுப்பதில் அண்ணா சமர்த்தர்.

"அப்புறம் ஊர் எப்படி இருக்கு வைத்தி?"

"அப்படியே தாண்ணா இருக்கு. பொய், பொறம் பேசறது, ஓர் அடி நிலத்துக்கு விவகாரம் பண்ணிட்டு, கும்பகோணம் கோர்ட் வாதா மரத்தடியிலே வக்கீல் வாலைப் பிடிச்சுக்கிட்டு நிக்கிறது, கட்சி அரசியல், ஜாதி அரசியல் எல்லாம், ஊர் அப்படியேதான் இருக்கு. ஆனா ஒண்ணு, பூங்குளத்தோட பேரை, உலகமெல்லாம் உச்சரிக்க வச்சுட்டீங்க நீங்கள்னு, ஊரான் எல்லாருக்கும் பெருமை. நீங்க படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தை நீங்களே கொண்டாட வந்திருக்கிறது இரட்டிப்புப் பெருமை."

அண்ணா கொஞ்ச நேரம் உத்தரத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தார்.

"உண்மையில், பள்ளிக்கூடம் இப்படி நடு நிலைப்பள்ளி, உயர்நிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப் பள்ளி ஆகி, பொன்விழாக் கொண்டாடுதுன்னா, நியாயமா அந்தப் பெருமை திருவேங்கட வாத்தியாருக்குத்தான் போய்ச் சேரணும். அவர் இல்லை."

"அவர் உங்க வாத்தியாராண்ணா?"

"இந்த ஊருக்கே! மின்சாரம் வர்றதுக்கு முன்னே விளக்கைக் கொண்டு வந்தது அவர்தான்."

இப்படித்தான் ஒரு மாலை நேரம். இன்னும் இருட்டியிருக்கவில்லை. நாற்சந்தியில் விளக்கு இன்னும் ஏற்றப் படவில்லை. வெளியூர்க்காரர் என்று தோன்றத்தக்க ஒரு நடு வயதுக்காரர், அவர் மனைவி என்று தோன்றும் ஓர் அம்மாள், மற்றும் ஆறு ஏழு வயதுச் சிறுமி ஒருத்தியுடன் பெரியதனக்காரர் பத்ராசலம் வீட்டுத் திண்ணையை ஒட்டி வந்து நின்றார். தனக்காரர், சுருட்டுப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு ஆற்றுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

"ஆரு?" என்று விசாரித்தார் பெரியதனக்காரர்.

"அடியேன் திருவேங்கடம். கொஞ்சம் படிப்பு வாசனை உண்டு. இது என் குழந்தை, இது என் சம்சாரம்... தெற்கிலிருந்து வரோம். பஞ்சம் தாங்க முடியாமல் ஊர் பாழடைந்து விட்டது. இங்க இந்த ஊரில் தங்கி, ஐயா ஆதரவில்... ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தலாம்னு வந்து இருக்கோம்."

பெரியதனக்கார வீட்டுப் பையன் சிவலிங்கத்தோடு நான் திண்ணையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களின் திண்ணை ஓரம் வைத்த மூட்டை என் கவனத்தைக் கவர்ந்திருந்தது. துணி, டப்பாக்கள், கொஞ்சம் பாத்திரங்கள். அப்புறம், திருதிரு வென்று விழித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தச் சின்னப்பெண்.

"பள்ளிக்கூடமா! இந்த ஊரிலா?" என்று ஆச்சரியப் பட்டார் பெரியதனக்காரர்.

"ஆமாம் சுவாமி, லட்சுமி வாசம் செய்கிற ஊர் சரஸ்வதி வர என்ன தடை?"

"ஆகட்டும். பிள்ளைகள் வேலை வெட்டிக்குப் போறதை விட்டுட்டு, படிச்சுக் கெட்டுப் போயிடுமேங்கிறது தான் எனக்குக் கவலை. ஆனபடி ஆகட்டும். தெரு மூலை வீடு நம்மோடது தான். பெருக்கி சுத்தம் பண்ணி விளக்கேற்றி வையுங்கள். அங்கேயே பள்ளிக்கூடத்தையும் வச்சுக்கலாம்... ஆனா ஒண்ணு... பிள்ளைகளைச் சேர்த்துக்கிறது உங்கள் பொறுப்பு. அதில் நான் தலையிடமாட்டேன். வேணும்னா என் பையன் சிவலிங்கத்தையும், என் பங்காளிப் பையன் இந்த முத்துக்குமாரசாமியையும் இழுத்துப் போய் அடைச்சுப் போடுங்க... அப்புறம் உங்க சாமர்த்தியம். அவங்க சாமர்த்தியம்...."

யாரோ தூக்குப் போட்டுச் செத்து அந்த ஆவி அங்கு உலவுவதாகச் சொல்லப்பட்ட, இருண்ட, எருக்கஞ்செடி முளைத்த அந்த வீட்டில் விளக்கு எரிந்ததை ஊர்ச் சனம் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தது. அதனினும் விந்தை அடுத்த நாள் காலை நிகழ்ந்தது. எருக்கஞ் செடிகளும், நாயுருவியும் மலிந்த அந்த வீட்டு முன் வாசல், சுத்தம் செய்யப்பட்டு அழகிய மாக்கோலம் போடப்பட்டு, பளிச் சென்று துலங்கியதைக் காலை, வாயில் வைத்த பல் குச்சியோடு ஆற்றங்கரைக்குப் போகிற ஆண்கள் பார்த்தார்கள்.

திருவேங்கடம் வாத்தியார், வைகறையில் எழுந்து குளித்து, நெற்றி, மார்பு, புஜங்கள் என்று மேனியின் பல இடங்களிலும் திருநீறு பூசி, குடித்தனக்காரர் மற்றும் உழைப்பாளிகள் என்று பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்த இருவர் வீடுகளிலும் முன் வாசல் வந்து நிற்பார். நின்றதை நானே பார்த்திருக்கிறேன் வைத்தி. என் வீட்டு வாசலிலும் வந்து நின்றார்.

"என்ன?" என்றார் அப்பா...

"நான் ஊருக்குப் புதுசா வந்திருக்கிற வாத்தியார். வீட்டில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் போட்டிருக்கிறேன். உங்கள் பிள்ளையைப் படிக்க அனுப்பி வைக்கணும்" என்று கைகூப்பி, ஏதோ யாசகம் செய்பவரைப் போல வாத்தியார் கேட்டார்.

"பள்ளிக்கூடமா? இந்த ஊரிலா? என்னத்துக்கு? பிள்ளைகள் நாலு எழுத்துப் படிச்சா, உடம்பு வளைஞ்ச வேலை செய்யாதே.

அதோடு, நிலம், நீச்சு என்று எங்கள் பிழைப்பு இருக்க. இதிலே ஆறாவது விரல் மாதிரி பள்ளிக் கூடம், படிப்பு என்று என்னத்துக்கு?”

வாத்தியார் கைகுவித்துக் கொண்டு, உடம்பு வளைந்து சொன்ன காட்சி இன்னும் என் கண்முன் நிற்கிறது வைத்தி.

“பெரியவங்க அப்படிச் சொல்லிடக் கூடாது. என்ன செல்வம் இருந்தாலும் கல்விச் செல்வம் போல் ஆகுமா? நாடாளும் ராஜா வானாலும், அவன் தேசத்துக்குள்ளே தானே அவனுக்கு மரியாதை? படிச்சவனுக்கு சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பல்லவா? உங்களுக்கே, உங்க பிள்ளை இராமாயணம், பாகவதத்தைப் படிச்சுக் காட்டினா, அது உங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தரும்?”

அப்பாவுக்குத் தெய்வ பக்தி உண்டு. இராமன் மேல் அவருக்குப் பிரீதி... ஆகவே வாத்தியாரின் கடைசி வார்த்தையை எடுத்துக் கொண்டு அவர் சம்மதித்தார். வாத்தியார் நாமம் போட்டவர் களிடம் இராமாயணத்தையும், பூசை போட்டவர்களிடம் பெரிய புராணத்தையும் பேசினார். அடுத்து வந்த விஜயதசமியின் போது வாத்தியார் பள்ளிக்கூடத்தைத் தொடங்கினார்.

வகுப்பறை, நாற்காலி, பெஞ்சு, கரும்பலகை, சாக்கட்டி, வருகைப் பதிவு, விளையாட்டு மைதானம், நோட்டுப் புஸ்தகம் எதுவும் அந்த நாளில் கிடையாது. தடுக்கில் நாங்கள் அமர்வோம். ஆரம்பத்தில் நான், சிவலிங்கம், வாத்தியார் மகள் புஷ்பவல்லி, கோனார் வீட்டுப் பையன் கோவிந்தன், குடியானவத் தெருவில் இருந்து, செண்பகராயன், முத்து, மல்லா ஆகியோர்தான் ஆரம்ப காலத்து மாணவர்கள். எங்கள் முன்னால் ஆற்று மணல் பரப்பி, அந்த மணல் மேல் வாத்தியார் ‘ஹரி நமோத்து சிந்தம்’ சொல்லி, தமிழ் எழுத்தைக் கற்பித்தார். வகுப்பு நேரம் என்ன என்கிறாய்? விடியற் காலமே ஏழு மணிக்கு முன்னதாக நாங்கள் திண்ணையில் அவரவர் இடத்தில் அமர்ந்திருக்க வேண்டும். மத்தியானம் வாத்தியாருக்குப் பசிக்கிற நேரத்தில் பள்ளிக் கூடம் விடும். சாப்பிட்டுக் கை ஈரம் உலருமுன்னே நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் இருப்போம். இருட்டிய பிறகு வீடு திரும்புவோம். இங்கிலீஷ் எல்லாம் கிடையாது. அதுக்குக் கும்பகோணம்தான் போகவேணும். நடுநிலைப் பள்ளியில் ஆறு, ஏழாம் வகுப்புகளில் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

வாத்தியார் ஆத்திசூடியில்தான் எங்கள் படிப்பைத் தொடங்கி வைத்தார். அப்புறம் கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, அப்புறம்

அறப்பளீசுரசதகம். இப்படிப் போயிற்று எங்கள் படிப்பு. எல்லாம் மனப்பாடம்தான். இப்போ மாதிரி, இரண்டாம் கிளாசுக்கே நோட்ஸ் வருதே, அதெல்லாம் எங்கள் காலத்தில் இல்லை. அதனால் தான் எங்கள் மனசில் அன்றைக்குப் படித்த படிப்பு கல்மேல் எழுத்து மாதிரி அப்படியே பதிஞ்சு கிடக்கு.

ஒரு முக்கிய விஷயம் சொல்லணும். அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் சுத்தமாகப் படித்திருக்க மாட்டார்கள். மூடத்தனம் அவர்களுக்கு ஓர் ஆபரணம். அதையும் உடைக்கப் பெரு முயற்சி செய்தார். வாத்தியார், விடு வீடாகப் போய் காலில் விழாதக் குறையாகப் பெற்றவர்களிடம் பேசி பெண் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அழைத்து வருவார். அதற்கும் ஒரு கண்டிஷன். பெண் களுக்குத் தனி இடம், தனி கவனிப்பு. பத்து வயசு வரைதான் பள்ளிக்கு அனுப்புவேன். தாய்மாமன் சம்மதித்தால்தான் பள்ளிக் கூடம். வயசுக்கு வரும் பக்குவத்தில் பள்ளியிலிருந்து பெண்கள் நிறுத்தப் படுவார்கள்... இப்படியெல்லாம்.

வாத்தியார் மகள் புஷ்பவல்லி வயசுக்கு வந்த பிறகும் எங்களுடன் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பது ஒரு விசேஷம். வாத்தியாருக்கு, அறுப்பு சமயத்தில் ஊர் தனக்காரரும், மற்றும் சிலரும் நெல் அளந்தார்கள். களத்துக்கு வாத்தியாரும் அவர் மனைவியும் சணல் சாக்கோடு வந்து நின்று காத்துக் கிடக்கிற காட்சி, இன்று நினைத்துக் கொண்டாலும் மனசில் இரத்தம் வடியும், வைத்தி. வண்ணார், பரியாறி, ஊர்க் காவல் எல்லோருக்கும் படி அளந்த பிறகு வாத்தியாரைக் கூப்பிடுவார்கள். எந்தக் காலத்தில் தான் படிச்சவனுக்கு மரியாதை தந்திருக்கிறோம்?

வாத்தியாரை நீ பார்த்திருக்க வேண்டுமே! கோதுமை நிறம், இராமலிங்கசாமி மாதிரி. ஊரில் இருக்கும் போது லாங்கிளாத் துணியால் தன் மேலை மறைத்துக் கொண்டிருப்பார். வியாஜ்ஜியம் காரணமாகப் பெரிய தனக்காரருக்குத் துணையாகக் கும்பகோணம் போகும் போது சட்டையும் அதன் மேல் ஆல்பாக்கா கோட்டும் தோளில் அங்கவஸ்திரமும் அணிவார். அழகான சின்னஞ்சிறு குடுமி. அவர் கண்களைப் பார்த்திருக்கணும் நீ, சாந்தம் சாந்தம்னு சொல்றோமே, அதை அவர் கண்களில்தான் நான் பார்த்திருக்கேன். பெரிய ஞானிகளுக்கும், வீரனுக்கம்தான் அந்த சாந்தம் லபிக்கும். நமக்கெல்லாம் கண் அலையும். கண்ணை மூடினா, மனசு அலையும்.

கும்பகோணத்தில் ஆறாம் வகுப்பில் சேர நான் போனேன். வாத்தியாருக்கு வேஷ்டியும் துண்டும், அவர் சம்சாரத்துக்குப்

புடவையும் சோளித் துண்டும், அவர் பெண் புஷ்பவல்லிக்குத் தாவணி, பாவடையும், பணமும் தங்கக் காசு ஒன்றும் தட்சணையாக வைத்துக் கொடுத்தார் அப்பா. வாத்தியார் கண்ணீர் மல்க என்னை வாழ்த்திய காட்சி இன்னும் என் நினைவில் இருக்க வைத்தி. ஊர் எல்லை வரை, மாட்டு வண்டிக்குப் பின்னே வந்து என்னைப் பிரிய முடியாமல் பிரிந்தாள் புஷ்பவல்லி.

பெரிய தனக்காரர் மகன் சிவலிங்கம் ஊரிலேயே இருந்தான். ஒற்றைக்கு ஒரு மகன். இருக்கிற சொத்தைக் கட்டி ஆண்டால் போதும் என்றுவிட்டார் தனக்காரர். கொஞ்ச நாள் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வந்து போய் கொண்டிருந்தானாம் சிவலிங்கம். அப்புறம் அவன் செய்கிற விஷமம் பொறுக்க முடியாமல், அவனைப் பள்ளிக்கு வர வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டாராம் வாத்தியார். பெண்கள் வேறு படிக்கிறார்களே!

நான் விடுமுறையில் வரும் போதெல்லாம், சிவலிங்கத்தைப் பார்த்துப் பேசத் தவறுவதில்லை. நான் பள்ளி இறுதி வகுப்பு முடித்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். சிவலிங்கம் மைனராகத் திரிந்தான். கழுத்தில் தங்கசெயின், மஸ்லின் ஜிப்பா, வெளியே தெரியும் வலை பனியன், மயில் கண் வேஷ்டி, வேஷ்டியை இறுக்கிக் கட்டிய பெல்ட். கையைச் சுருட்டி புஜத்துக்கு ஏற்றியிருப்பான். எந்நேரமும் வெற்றிலைச் சீவல். போதாதென்று கையில் வில்ஸ் சிகரெட் டின்னும் தீப்பெட்டியும். சிவலிங்கம் படிக்கவில்லை என்றால் என்ன. பள்ளிக்கூடம் வளர்ந்தது. அதை அரசாங்கம் தொடக்கப் பள்ளியாக அங்கீகாரம் செய்திருந்ததாக அறிந்தேன். வாத்தியாரைப் பார்க்கப் போகையில் புஷ்பவல்லியையும் பார்த்துப் பேசினேன். வாத்தியார் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தெரிந்தது. புஷ்பவல்லி தேர் மாதிரி வளர்ந்திருந்தாள்.

"மேலே படிக்க வேண்டியதுதானே?" என்று கேட்டேன்.

"அம்மா போனப்புறம் அப்பாவுக்குச் சமைத்துப் போடவும், பள்ளிக்கூடத்தை மேற்பார்வை பார்க்கவும் வேண்டியிருக்கே" என்றாள். உண்மைதான். "எனக்கும் சேர்த்து நீயேபடி" என்றாள். அவள் கண்களில் உண்மையான அன்பும், நிறைவும் தெரிந்தது. அந்த முறை, எனக்கு அவள் ஒரு பேனா கொடுத்தாள். ஒரு கன்னங்கரிய 'பிளாக் பேர்ட்' பேனா.

"ஊருக்கு வரும் போதெல்லாம் வா" என்று வேண்டிக் கொண்டாள். வாத்தியார் அவளுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக்

கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னார். பையன் படித்திருக்க வேண்டும் என்றார்.

"நாளை மத்தியானம் சாப்பாடு உனக்கு இங்கதான்" என்றாள் புஷ்பவல்லி. போயிருந்தேன். கத்திரிக்காய் சாம்பார், உருளைக் கிழங்கு வறுவல், வெண்டைக்காய் பருப்பு உசிலி, கேரட், தயிர் பச்சடி, மசால் வடை, பாயாசம், அப்பளம் என்று அமர்க்களப் படுத்திவிட்டாள்.

"என்ன தடபுடல்?" என்றேன்.

"அடுத்த வாட்டி நீ வரும்போது, நான் இங்கே இருப்பேனோ அங்கே இருப்பேனோ?"

"அங்கேன்னா எங்கே?"

"விளங்கலையா?"

"நிஜம்மா?"

"நிஜம்மாதான். அங்கேன்னா எங்கே?"

"போ முத்து. எனக்கு வெட்கமா இருக்கு."

புஷ்பவல்லிக்கு வெட்கம் அழகாகத்தான் இருந்தது. முகம் அல்லி மாதிரி சிவந்துவிட்டது. வாத்தியார் கண் நிறைய பூரிப்போடு எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் விடுவேனா?

"அங்கேன்னே; எங்கன்னு சொல்லலையே."

"என் வீட்டுக்காரர் ஊரிலே."

சொல்லிவிட்டு முகத்தைக் கைகளால் மூடிக் கொண்டாள்.

"அதுதான் அவளை நான் கடைசியாகப் பார்த்தது."

"ஏன் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?"

"இல்லை செத்துப் போனாள். தற்கொலை."

நான் பட்டப்படிப்பில் இரண்டாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைத் தேடி தபால்காரர் வந்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். நான் வகுப்பிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தேன். தபால்காரர் இல்லை. ஊரிலிருந்து வந்த ஆள். என்ன என்றேன். புஷ்பவல்லி செத்துப் போயிற்று என்றார்கள். நான் போவதற்குள் பஞ்சாயத்தார் முடிவு பண்ணிப் புதைத்து விட்டிருந்தார்கள். வாத்தியார் பேசும் நிலையில் இல்லை. நான் இரண்டு நாட்கள்

தங்கியிருந்தேன். புறப்படும் போது பஸ் நிலையம் வரை வந்தார் வாத்தியார். பஸ்சுக்குப் பின்னால் கரிபோட்டு சக்கரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் பஸ் கிளம்ப நேரம் இருந்தது.

"இப்பவாவது சொல்லுங்கள். புஷ்பவல்லி எப்படிச் செத்தாள்? வயிற்றுவலிதான் காரணமா?"

"இல்லை."

"வேறே?"

"அவமானம் தாங்காமல் செத்துப் போனாள்."

"அவமானமா?"

"ஆமாம்... மனம் விரும்பாத ஒருத்தன் தொட்டுட்டா சில பெண்கள் உடம்பை அழிச்சிக்கிறதில்லையா?"

"யார் அவன்?"

"நடந்துவிட்ட சமயத்தில் யாரோ வரும் சப்தம் கேட்டு ஓடியிருக்க வேண்டும். இடுப்பு பெல்ட்டும், வில்ஸ் சிகரெட்டின்னும் மட்டுமே சாட்சியங்களாக இருந்தன."

"போலீசில் இதை நீங்கள் சொல்லியிருக்கணும் சார்."

அவர் சில கணங்கள் மௌனமாக இருந்து விட்டுச் சொன்னார்.

"பஷ்பவல்லி ஏறக்குறைய கரெஸ்பாண்டென்ட் மாதிரி வேலை பார்த்தவள். விஷயம் இப்படி ஆயிற்று என்று சேதி வெளியே போனால், பள்ளிக்கூட வளர்ச்சி பாதிக்கப்படும். பெண்கள் படிக்க வருவது நின்றுவிடும். சிவலிங்கத்தை ஜெயிலுக்கு அனுப்பி விடலாம். அதனால் வரும் கேடுகளை யோசிக்க வேண்டாமா? போனவள் திரும்பி வரப் போகிறாளா? பள்ளிக்கூடம், அதன் கௌரவம் முக்கியம் இல்லையா? பொது நன்மையை உத்தேசித்து நம்ம தனிப்பட்ட சுக துக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்க வேண்டாமா?"

"சரி சார், ஆனாலும் ஓர் அயோக்கியனை இப்படி உலவ விடலாமா? கல்லெறிந்து கொல்ல வேண்டாமா?"

வாத்தியார் அமைதியாகச் சொன்னார்.

"நாம் உயிரைக் கொடுத்தோமா? அதை எடுக்க நமக்கென்ன உரிமை? அவன் மனம் அவனைக் கொல்லுமே. அவனும் ஒரு நாளைக்குத் திருந்தத்தான் செய்வான்."

நான் புறப்பட்டேன்.

"வாத்தியார் சொன்னபடி தொடக்கப்பள்ளி, நடு நிலைப் பள்ளியாகியது, உயர்நிலைப் பள்ளியாகி, இப்போ பொன் விழாவும் கொண்டாடுது. நானும் கலந்துக்க வந்துட்டேன். வாத்தியார் நிறைய வாழ்வு வாழ்ந்து எழுபதாவது வயசுலதான் இறந்தார்."

"சாரை நானே பார்த்திருக்கேனே, தள்ளாத வயசுல, தானே பொங்கித் தின்னக்கிட்டு, தானே தன் வேஷ்டியைத் துவைச்சுக்கிட்டு, ஊருக்கு உபகாரியா, உத்தமரா வாழ்ந்து செத்தார்."

"அவர் இருந்து பார்க்க வேண்டிய கொண்டாட்டத்தை நான் இருந்து செய்ய வேண்டி வந்ததே."

அண்ணா வருத்தம் நன்றாகவே தெரிந்தது.

"அப்பா, கோயில் வரைக்கும் போய் வரோம். நானும், அம்மாவும்'' என்றபடி உள்ளே இருந்து வந்தாள். ஓர் இருபது மதிக்கத்தக்கப் பெண்.

"சரியம்மா'' என்றவர், என்னைக் காட்டி, "என் சிநேகிதர், அடிக்கடி சொல்வேனே, அந்த வைத்தியநாதன். இவ என் பெண் புஷ்பவல்லி."

அந்தப் பெண் என்னை வணங்கி விட்டு உள்ளே போனாள்.

"ஆமா, யார்தான் சாக முடியும்? உடம்பு மண்ணுக்குப் போறது, சாவா? நினைவுகள்ளே மனுஷர் என்னைக்குமே ஜீவிக்க முடியுமே... அதுதான் அமரத்துவம்."

தீர்க்கமாகச் சொன்னார் அண்ணா.

1989